

Tankar inför valet 2018 - *Gör allt*

Jesaja profeterade och varnade i god tid för sydriktet Judas undergång med deportationer till Babylonien och vägledde hur gudsfolket skulle förhålla sig under fångenskapen. ”Så säger Herren Sebaot ... Gör allt för att den stad Jag har deporterat er till skall blomstra, och be till Herren för den. Ty dess välgång är er välgång” (Jer 29:1, 7. GT 24 e. Tref. 1. Firningsämne ”Samhällsansvar”).

Bland svenskarna sågs det länge som lite förmätet att satsa på det egna landet, så även i stora delar av kyrkligheten. Sällan uttalades namnet Sverige. Om det över huvud taget nämndes var det oftast i serier med andra länder.

I min psalmbokskonkordans upptäckte jag att ingen psalm har med orden Sverige, svensk eller svenska. Vi har fått vänja oss vid att kyrkan alltid kommer flera steg efter det allmänna medvetandet. Nu förkunnas det yrvaket om rasism, fattigdom, katastrofer och farsoter. Men det verkar bara vara vi själva som skapar problemen.

Med Herrens uppmaning genom profeten Jeremia skall man särskilt engagera sig och satsa på landet man lever i. I vårt fall gäller det Sverige. Inte för att vi är nationalister, för det är vi inte, (vi tillhör ju en kosmopolitisk världsreligion) utan för att ”det här landet” har vi störst kunskap om och här har vi rösträtt och därmed större ansvar. Denna världen vill ständigt få oss att angripa landsmän, trossyskon och konkurrerande partier. Anders Gerdmar beskriver 2018 som ett ödesår. ”Skjuter vi på våra bröder i stället för att attackera de furstar och väldigheter som vill hålla vårt land i sitt grepp, så kan vi se slaget om Sverige förlorat (ViD 22/8). I stället för att hålla oss med olika mått (Mt 7:2, Mk 4:24, Lk 6:38) uppmanas vi att vara sakliga och tålmodiga (Kol 3:2, etc.).

Jag har länge förundrat mig över motståndet från de stora inhemska kyrkosamfunden att engagera sig övergripande politiskt i sakfrågorna som rör hela befolkningen typ; skydd för ofödda, verklig kriminalvård för återanpassning, beredskapsarbeten för arbetsföra och studier, billiga bostäder och livsmedel.

Vidare en solidarisk fördelningspolitik och en traditionell familjepolitik, bevarande av Sveriges kristna traditioner, en decentraliserad bosättning, integrerad invandringspolitik samt starkt försvar och polismakt och självförsörjande livsmedelsproduktion.

Man vägrar inse att kristenheten har en stor politisk potential. Som goda förvaltare av vårt pund bör vi höra Herrens råd i vår situation. ”Gör allt”, säger Herren Sebaot. Var skall vi göra allt? Där vi är – i Sverige.

När kan vi räkna med att Sveriges Kristna Råd gör utspel till stöd för den minsta men betydelsefullaste byggstenen för samhället, som är den traditionella kärnfamiljen Pappa-Mamma-Barn? Den som vi välsignar vid de kristna vigslarna och dopen. Den traditionella kärnfamiljen behöver prioriteras och understödjas med resurser, eftersom den är den vanligaste och mest naturliga. Vi är tacksamma att få leva i en demokrati som tillåter alternativ för privatpersoner, som så önskar. Redan 1838 skrev Carl Jonas Love Almqvist romanen Det går an, där han argumenterar för att gifta par kunde vara särboende. Ingen efterfrågar lagliga hinder för enkönade par. De är skyddade av Rättssamhället. Men adoption av barn till dessa par eller införande av ett tredje kön, kan aldrig ses som sakfrågor som tilltalar hela befolkningen. De är udda särfrågor.

Den bärande idén bakom allt ledarskap är att sätta de klokaste, ärligaste och modigaste, de mest insatta och kunniga främst.

I uppställningen för Sverige finner vi medarbetare (och motarbetare) till höger och vänster och bland andra religionstillhöriga. Persern Kyros/ Koresh blev judafolkets befriare från den babylonska fångenskapen. ”Undrens tid är ej förbi” (SvPs 40:6).

Kåre Strindberg
Präst i Stockholm
2018-08-28